

EMILIE SLAAGDE ERIN TE ONTSNAPPEN AAN GENERATIEARMOEDE

«Ik heb de cirkel doorbroken»

BRUSSEL 2010 werd door de Europese Unie uitgeroepen tot 'Europees Jaar van Bestrijding van de Armoede'. Metro zocht Emilie op, een vrouw die als geen ander kan getuigen wat armoede met een mens doet. Ze werd als kind zwaar mishandeld en nog voor ze zestien was, had Emilie al een alcoholverslaving achter de rug. Ook haar hele volwassen leven vecht ze al tegen de schulden, maar vooral tegen vooroordelen. «Soms voelt het alsof er een stempel op mijn voorhoofd staat.»

Toen ze klein was, kreeg ze van haar vader naar het hoofd geslingerd dat ze een nul was. Slaag krijgen was routine en zelfs haar moeder geloofde haar niet toen ze vertelde dat haar halfbroer haar en haar vriendinnetje 's nachts kwam bepotelen. Ook later liep het leven van Emilie (*schuilnaam, sv*) absoluut niet over rozen. Ze kreeg problemen op school, raakte zwanger maar kreeg een miskraam na de mishandelingen door haar vader, en worstelde met een alcoholverslaving. Toen ze Nico ontmoette, de liefde van haar leven, kreeg het leven weer zin. Maar ook Nico bleek agressief te zijn en hij kampte bovendien met een fikse drugsverslaving. Toch weigerde Emilie hem op te geven en gaf ze hem telkens weer een nieuwe kans. Nu hebben de twee vier kinderen, is er een vijfde op komst, en lijkt het leven Emilie gelijk te geven. «In iederen zit wel iets goeds. Je moet het alleen zijn tijd geven.»

ZWARTE SNEEUW

«Ik ben een *averechtse*, altijd al geweest. Koppig tot en met. Nico is een hopeloos geval? Wacht maar, ik ga bewijzen dat het niet zo is. Jullie hebben drugs nodig om je te amuseren? *Awel*, ik niet. Vijf kinderen is te veel voor mensen zoals wij, met een beperkt inko-

utgehouden, vroeg ik me af. Ook voor Nico, mijn man, was het enorm confronterend. Hij besefte pas na het lezen van het boek wat hij me allemaal had aangedaan.» «Een van mijn broers heeft het boek gelezen, al moest dat in drie keer. Het werd hem emotioneel te veel. Mijn vader en moeder weten niets over dit boek. Het voordeel is dat er in mijn familie niet zoveel gelezen wordt. Ik wou vooral mijn moeder sparen, want zij is een goed mens. Ook mijn vader is eigenlijk geen slecht persoon. Twee jaar geleden heeft hij zich geëxcuseerd voor alles wat hij mij en mijn kinderen heeft aangedaan. Niemand heeft zichzelf gemaakt, hé. Ik ben van het principe dat je kansen moet blijven geven.»

ONMACHT AFREAGEREN

«Vroeger dacht ik altijd dat het mijn eigen schuld was als ik slaag kreeg. Ik zou wel iets fouts gedaan hebben. Dat zei Nico ook altijd als hij mij geslagen had. Dat ik het verdiend had. Op den duur geloof je dat, hé. Dus deed ik er alles aan opdat hij niet kwaad zou worden. Hij was vrachtwagenchauffeur en ik ging mee op de lange ritten, om hem gezelschap te houden. Als er dan iets misging, kon hij het onmiddell-

op mij uit. Maar nu is het gedaan, hij heeft zichzelf onder controle gekregen. Hij is volledig afgekickt en rookt zelfs geen wiet meer. Eigenlijk hebben we dezelfde weg afgelegd, alleen was hij iets trager. (*gicbelt*) Mannen, zeker? Nico heeft altijd gedacht dat hij een verloren zaak was, maar ik ben altijd in hem blijven geloven. Toen hij naar het afkickcentrum ging, schreef ik elke dag een brief. Liefde, hé.»

GROTE MOND

«Dat ik zelf hulp gezocht heb, is onze redding gebleken. Ik contacteerde het Comité Bijzondere Jeugdzorg, omdat het zo niet verder kon. Ik had net klacht ingediend tegen Nico en ons derde kind sukkelde met een zware longontsteking. Gelukkig heb ik toen heel goede hulp gekregen. De twee mensen van budgetbegeleiding en thuisbegeleiding hebben me er mee door gehaald. Het is ook al anders geweest, hoor. Sommige hulpverleners kunnen zich niet in onze situatie inleven en beslissen boven onze hoofden. Soms moet je ook op je strepen staan om hulp te krijgen. Vlak

voor dit interview was het weer van dat. Ik stond bij het OCMW en kreeg niks. 'Dan laat ik dat in de krant zetten', zei ik, en hup, het was in orde (*lacht*). Maar niet iedereen kan of durft zo zijn mond open te trekken, hé.»

«Ik heb nog vaak het gevoel dat de mensen neerkijken op mensen in armoede. Ook bij hulpverleners leven nog vooroordelen. Ik ben hoogzwanger nu, maar vorige week nog vroeg een vrouw van het OCMW mij of ik niet zou gaan werken. Die weten niet wat dat is, hé. Veel mensen zouden hun kopje al laten hangen hebben na al die afwijzingen. Maar ik ben een vechter, voor mijn kinderen. Daarom dat niemand in de buurt waar ik nu woon, weet wat ik allemaal heb meegeemaakt. Dan zouden mijn kinderen onmiddellijk een stempel opgekleefd krijgen, zoals ik vroeger. Mijn zussen en ik werden *crapuul* genoemd, omdat we arm waren en mijn vader geen Nederlands sprak (*Emilie's vader is van Italiaanse afkomst, sv*).

ETEN SPAREN

«Mijn kinderen zijn mijn rijk-

dom. Ik hoef geen chique villa. De liefde die ik van mijn kinderen krijg, volstaat. Voor het kindergeld moet je het niet doen hoor, in tegenstelling tot wat veel mensen denken (*lacht*). Ik heb schrik dat zij later ook in de armoede zullen sukkelen, maar ik zal alles doen om dat tegen te houden. Ik spaar het eten uit mijn mond. Ik heb nu al voor elk kind een exemplaar van het boek aan de kant gelegd. Mijn oudste dochter is er in begonnen, maar ze moet nu even stoppen. Het zou te veel worden.»

«Ik heb misschien nog niet veel bereikt in mijn leven, maar toch al meer dan gelijk wie ooit voor mogelijk had gehouden. Ik ben getrouwd, heb een huis, mijn kinderen,.... Ik ben heel trots.»

Sophie Vergucht

Het boek 'Ik ben iemand/nie-mand' van Guy Didelez en Lieven De Pril werd uitgegeven bij Manteau en kost € 18,95. Reageren op dit artikel kan op onderstaande website.

/// www.ikbeniemandniemand.be

«Als ik vroeger slaag kreeg, dacht ik altijd dat het mijn eigen schuld was»

men? Wacht maar. Ik zal misschien nog zwarte sneeuw zien, maar het zal lukken.» Met behulp van schrijver Guy Didelez en welzijnswerker Lieven De Pril liet Emilie haar levensverhaal in een boek gieten. «Om anderen te helpen, maar ook om het allemaal van me af te kunnen zetten. Ik was zelf geschokt toen ik het voor het eerst las. Hoe heb ik dat in godsnaam allemaal

lijk afreageren op mij. Dan zat hij van achter zijn stuur al op mij te kloppen. Maar dat was uit pure onmacht, weet ik nu. Omdat we in armoede leefden, met een berg schulden. Nico, die als kind nooit financiële problemen kende, wist niet hoe daarmee om te gaan. Hij was te trots om naar het OCMW te stappen en raakte zo gefrustreerd. Hij vluchtte weg in drugs en drank, en werkte het

«Landen die de armoedebestrijding niet serieus nemen, moeten gestraft worden»

BRUSSEL Staatssecretaris voor armoedebestrijding Philippe Courard (PS, foto) wil het Europees Jaar aanwenden om de strijd tegen armoede eindelijk eens serieus te nemen. «Een rijk land als België kan niet onverschillig blijven voor de problemen van mensen die in ellende leven.»

Wat kan België doen? Courard: «Tijdens het Belgisch EU-voorzitterschap (*vanaf 1 juli 2010, red.*) zullen we de nadruk leggen op drie punten: kinderarmoede, de opvang van daklo-

zen en het gegarandeerd minimuminkomen in elke Europese lidstaat. Tegen 2020 willen we de armoede met een derde verminderen, voor kinderen zelfs met 50%.»

Hoe doe je dat concreet?

«Landen die niet mee willen, moeten gestraft worden. Met belofte alleen kom je er niet. Als lidstaten onvoldoende investeren in armoedebestrijding, moeten er passende sancties komen, zoals het intrekken van subsidies. Daarvoor zijn we nu volop aan het lobbyen.»

Is dat wel haalbaar?

«Het wordt niet makkelijk. Maar zelfs in België hebben we al een consensus gevonden tussen alle niveaus. Dan moet het in Europa ook lukken.»

Landen die nu, zoals Griekenland, in de rode cijfers zitten, zullen niet snel geneigd zijn veel geld vrij te maken voor armoedebestrijding.

«Het is een kwestie van keuzes maken. Je moet je afvragen of je het kan rechtvaardigen dat een vijfde van je bevolking crepeert van ellende. Bovendien levert armoedebestrijding besparingen op lange termijn op. Iemand zonder sociale structuur kost

de maatschappij immers veel meer.»

Wat kan er in België zelf nog beter?

«Ik wil een armoedetoets invoeren, waarbij beleidsmakers, voor er een maatregel genomen wordt, eerst kijken welke gevolgen die heeft voor armen. Dat moet een reflex worden. Ik vecht ook voor de automatisering van rechten: dingen waar je recht op hebt, moet je krijgen zonder dat je ze hoeft te vragen. Maar dat kost geld, en we zitten in een moeilijke budgettaire periode. Het wordt een kwestie van evenwichten vinden.» (sv, bt)

